

EEN STILLE TOCHT

Het was een stille tocht. Vele mensen namen er aan deel. Schattingen lopen uiteen: tweeduizend, vijfduizend mensen. Hoeveel het er ook zijn geweest: het was indrukwekkend. De kans is groot dat u er niets over gehoord of gezien hebt. De regionale media hebben er aandacht aan besteed, maar landelijk is het niet of nauwelijks in het nieuws geweest. Iemand merkte cynisch op: “Als het maar niet over christenen was gegaan en als stille tocht maar in de Randstad was geweest!”

Want daar ging het over: over christenen. Over broeders en zusters in geloof. Mensen die in Syrië en Irak worden vervolgd, worden verjaagd, worden gedwongen zich tot een geloof te bekeren dat niet het hunne is. Als ze niet vluchten of zich bekeren, dan worden deze mensen beroofd van hun leven. Vermoord is een beter woord. Op internet zijn beelden te vinden van mannen die de kruisdood sterven, zoals Christus gestorven is.

En nee, de stille tocht was niet in de Randstad, de tocht was op zondag 3 augustus 2014 in Enschede. Goed georganiseerd door de Syrisch-Orthodoxe Kerk die in Glane haar Europese hoofdzetel heeft.

Een stille tocht. Het verdriet van de familieleden die in onzekerheid verkeren over het lot van hun broers, zusters, ouders, neven en nichten: het was van hun gezichten af te lezen. De verontwaardiging over dat wat mensen medemensen aandoen. De ingehouden woede die tegelijk met de wanhoop op de gezichten te lezen was. Indrukwekkend. Maar er was ook een ander element aanwezig dat mij nog eens duidelijk maakte, wat het betekent volgeling van Christus te zijn. In de gebedsviering na de stille tocht, die gehouden werd in de Jacobuskerk, werd gesproken over liefde, over vergeving, over hoop. Er werd niet gesproken over wraak, over haat, er was geen pessimisme. Die boodschap was krachtig en maakte mij dankbaar volgeling van Christus te zijn.

Dat wat er in Irak en Syrië aan de hand is, kwam beter in het nieuws toen een andere religieuze minderheid, de Yezidi's, in Irak op een onmenselijke en misdadige wijze om het leven werden gebracht of werden verdreven. Terecht, want wat daar gebeurt, is net zo ten hemelschreiend als dat wat met de christenen gebeurt en met anderen die niet de islam belijden zoals de terreurgroepen wensen. Mensen op een berg, de wisse dood ingejaagd, willens en wetens. Wat doen mensen elkaar aan....

Een stille tocht. Ik was blij dat ik die tocht mocht lopen. Daarmee mocht ik een signaal afgeven, hoe bescheiden ook. Want oplossen kunnen wij dit probleem niet, dat lukt ons niet. Wel kunnen we aandacht vragen voor het grote onrecht dat daar op dit moment gaande is en

wij kunnen bidden. Paus Franciscus roept bij herhaling op om te bidden voor de christenen en alle anderen die te lijden hebben onder de terreur die in Syrië en Irak aanwezig is. Hij blijft aandacht vragen. Want we beseffen het hier in ons land niet zo, maar wereldwijd zijn het de christenen die het sterkst worden vervolgd. En zolang de mens lijdt, lijdt Christus.

pastoor Marc Oortman